

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. január 15.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ÉN ATYÁM MUNKÁLKODIK

Lekció: János 5,17-30

Alapige: János 5,17

Jézus pedig így felelt nekik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, imádunk, hogy Jézus Krisztusban jelentted ki magad, és köszönjük, hogy Szentlelked és igéd által valósággal itt vagy. Velünk az Isten. És köszönjük, hogy minden testi vagy lelki bajunk, fáradtságunk ellenére is tényleg vígan áldva zenghetjük a te nevedet, Atyánk, mert amikor rád tekintünk, lelkünket felemeled önmagadhoz, vigasztalsz, bátorítasz.

Olyan nagy ajándék a gyülekezet közössége. Magasztalunk téged a te népedért. Kiváltság az, hogy mi hozzá tartozhatunk. És köszönjük, Urunk, hogy mint a te néped, a mai napon is dicsőségedre élhattünk, Atyánk. Hálasak vagyunk, hogy erre bátorítottál, buzdítottál az év első istentiszteletén is. És köszönjük, Urunk, hogyha nem sikerült dicsőségedre élni ma, akkor is van bocsánat, szabadítás. Kérjük is, Urunk, a te kegyelmedet.

Az imádságban hadd gondoljunk azokra is, Urunk, akik a betegség miatt nem lehetnek most velünk, gyógyítsd őket, kérünk, hogy minél hamarabb felépüljenek és jöhessenek a te néped közé a gyülekezetbe. Hisszük, Urunk, hogy te megtartója vagy a betegeknek is. Kérünk téged arra, ma is azt mondd nekünk, amire személyesen szükségünk van. Hálasak vagyunk, hogy az Úr Jézusért ezt kérhetjük is tőled, és ígéreted szerint cselekszed is.

Ámen.

Igehirdetés

János evangéliumát olvasva különösen hálás vagyok Istennek az év elején hallott igei bátorításért, üzenetért, hogy „akár esztek, akár isztok, akár mit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete”, mert az evangélium bemutatja, ki is az az Isten, akinek a dicsőségére mívelhetünk – ez a Károliban nagyon szép kifejezés – mindent. János ugyanis, emlékszünk, ott az evangéliuma végén az evangélium célját így fogalmazza meg: „Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és ezt hívén életetek legyen az ő nevében.” És ahogy a felolvasott szakaszban is itt az 5. részben és az evangélium többi részében kiderül, hogy az Isten Fia, Jézus Krisztus az, akit ha valaki lát, abban az időben is látott, akkor látta az Atyát. És mindezt Isten Lelke munkálta. Ki az az Isten, akinek a dicsőségére élhet az ő népe –, Jézusban látszik.

Ahogy a múlt heti igehirdetéseinkben is a missziói parancs egyes bátorító vagy vigasztaló igéit hallottuk, végig Jézusnak kellett felragyogni, mert a misszió témája, az evangélium Jézusra mutat, az Isten Fiára. És ahogy az evangélium megfogalmazza: a bűnös ember, ha hisz ebben az Isten Fiában, él, örök élete van. De az is igaz, hogy a tanítványok, akik már hisznek Jézusban, a feltámadásban is természetesen, az ő hitük is tovább erősödhet, növekedhet, egyre inkább haladjanak előre a hitéletben, ezért íratott le az ige. És hogy kicsoda Jézus, az az egyes csodatörténetekhez fűződő beszédében mindig egyre világosabban derül ki. Majd a 6. részben például hangzik az „én vagyok az élet kenyere”, a 4. részben láttuk, hogy a samáriai asszony élete meg a samáriaiak közti isteni hatalom megnyilvánulása a megtérésükben mi mindent mutatott Jézusról.

Most itt a 38 éve beteg csodálatos meggyógyítása utáni eseményeknél vagyunk. Külön ki kell emelni rögtön itt az elején, hogy Jézus itt most nem is az övével beszélget, a tanítványokkal, hanem az ellenségeivel. És mégis, amikor ez leírásra került, természetesen még akkor is, ha hallották a tanítványok, ott voltak, nekik szólt. Kicsoda tehát Jézus annak a bibliai történetnek a fényében, amit felvezet a 38 éve betegnek a története?

Még az ellenségeivel beszélgetve is kiderül, hogy Jézus itt az Atyához fűződő kapcsolatát akarja kiemelni. Isten Fia isteni lényére nézve egy az Atyával; Isten Fia isteni tetteire nézve egységes az Atya munkájában, munkájával; és Isten Fia isteni tiszteletre nézve egyformán tisztelendő és tisztelt az Atyával. Teljesen egy, munkájuk is abszolút egy, egységes és az isteni tisztelet is egyedül őket illeti. És ugye ilyenkor nehéz beszélni, mert a Szentháromság titka éppen az, hogy a három egy

és az egy három. Lehet egyes számban is meg többes számban is beszélni. Ezt a három igazságot nézzük meg ma este röviden, hogy kinek láthatjuk mi is, pasaréti hitben járó emberek, gyülekezet a mi Urunkat? Hogy amit az evangélium végén – újra idézve – kiemelt a Szentírás, hogy higgyétek, továbbra is higgyétek, hogy Jézus az Isten Fia, és ezt hívén életetek legyen az ő nevében.

Jézus tehát az ő isteni lényére nézve egy az Atyával. Különösen beszédes a történetben, hogy ezt megerősítik az ellenségek számunkra. Csak rövid megjegyzésképpen mondjuk el újra itt a szószékről, hogy ma is vannak sokan, még sajnós teológusok is, akik esetleg nem hiszik, hogy az Úr Jézus Isten lenne. A világon van ilyen hitképzet. Itt azt látjuk, hogy az ellenségei is elfogadták, amit Jézus mondott magáról, csak nem akarták elhinni. Azért akarták megölni, mert már nem csak a szombatot rontotta meg, hanem egyenlővé tette magát az Istennel. Az ókortól kezdve hatalmas teológiai művek születtek a Szentháromág titkáról, meg Jézus személyéről, meg az Atyához való viszonyáról. Itt az ellenségei szavát, ha vizsgáljuk, kiderül, hogy kicsoda az Úr. Szerintem nekünk itt Pasaréten az természetes, hogy ez így van, de azért kóstolgassuk meg egy picit azokat a kifejezéseket, amelyek ennek a szakasznak a fényében Jézusnak az isteni személyét az Atyához fűződő viszonyában kifejezik.

A 17. versben ez olyan kedves megjegyzés: az én Atyám. Mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. Az én Atyám. Ez a legszemélyesebb kapcsolat az Atya és a Fiú között. Az 1. rész 14. versében, emlékszünk, így mondja: „Az Ige testté lett, lakozott közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét.” Majd a 10. rész 30. verse szerint a Jó Pásztor és a juhok példázata és az ahhoz fűződő kijelentésekhez kapcsolódóan mondja el Jézus, hogy „én és az Atya egy vagyunk”. A legeslegszemélyesebb gyermeki kifejezés pedig az Abbá, Atya – vagy Abbá, Atyám, ahogy a Károli fordítás hozza – többször is elhangzik. Az Atya részéről pedig elhangzik ott a Lukács evangéliumában a megkereszteltetés történetében: „te vagy az én szeretett Fiam – *Károliban: te vagy az én szerelmes Fiam* –, akiben én gyönyörködöm.”

Az én Atyám. És akkor rögtön gondoljuk végig, hogyha mi hiszünk ebben a Jézusban, az Isten Fiában, aki ezt mondja, hogy az én Atyám, ekkor lehetünk mi is bizonyosak abban, hogy akkor mi is Isten gyermekei vagyunk, mi meg úgy mondjuk, hogy mi Atyánk. Vagy ha egyedül beszélek Istennel imádságban: mennyei Atyám. Rögtön hadd tegyem hozzá személyes üzenet miatt azt is, hogy amit Jézus mondott „az én Atyám munkálkodik, mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”, ha az Isten dicsőségére élünk még az evésünkkel, ivásunkkal is, micsoda nagy

kiváltság ezt kimondani! Az én mennyei Atyám munkálkodik. Vagy a mi mennyei Atyánk munkálkodik, én is, mi is munkálkodunk. És minden nap így éljük az életünket. Akkor is, amikor lehet, hogy a hideg vagy meleg front hatása miatt rosszabb az állapotunk, egészségileg lehet, hogy ki vagyunk ütve, mégis, amit egy betegágyon teszünk, része annak, amit Jézus itt a mennyei Atyához fűződő kapcsolatában mondott el.

Azt is meg kell mindenképp jegyezni, hogy az ő tanítványainak, nekünk is az Atyához fűződő viszonyunkban ez a legmélyebb titok, mert a főpapi imádsága végén ott a János evangéliuma 17. részében Jézus ezt mondja: „Én megismertettem ő velök a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, amellyel engem szerettél, és én is ő bennök legyek.” Mert nagyon fontos az a szeretetkapcsolat, ami összeköt bennünket a mennyei Atyával. Főleg abban a viszonylatban, hogy ő hogy szeret minket, bűnösöket, de már Isten gyermekeit. Szeret az Isten. De ugye azt is tudjuk, hogy Istennek ez a szeretete Jézus Krisztusban a miénk. Micsoda nagy ajándék, hogy Jézus Krisztus által szeret engem az Isten. És nagy kiváltság azt is kimondani, hogy én is szeretem az Atyát. Azért imádkozom hozzá, azért szeretnék a dicsőségére élni. De az Úr Jézus, amikor a szeretetről és az Atya és az ő népe közti kapcsolatról akar beszélni ott a főpapi imádságban, a végén azt mondja, hogy az a szeretet legyen bennük, és azzal teljesebben be igazából, ahogyan te engem szerettél, Atyám. Tehát a mi Istennel való kapcsolatunkban az igazi alap már nem is az, hogy az Isten szeretett engem Jézusban, hanem hogy hogy szerette a mennyei Atya az egyszülött Fiút.

És ebben a szeretetkapcsolatban lássam meg magamat. Lássam az Isten Fiát, ismerjem meg az Atyát, és mondjam boldogan bűnösként, hogy ha ilyen az Isten szeretete, a mennyei Atya szeretete az egyszülött Fiú iránt, akkor milyen irántam. Mert az ő istenségéről beszélve tehát az isteni, atyai szeretetet emeli ki. Az Atya szereti a Fiút. Ezt olyan egyszerűen mondja az Úr Jézus. Itt az ősi nyelven a *fileo* kifejezést használja az Írás. A 3. rész 35. versében az agapé szóból jövő állítmánnyal beszél arról, hogy az Atya szereti a Fiút. Tehát váltakozva használja. Azért akarom megjegyezni, mert ez most fontos. Mindegy, hogy milyen szóval a szeretetre nézve az ősi nyelven, a lényeg a benne levő tartalom. Micsoda mélysége van tehát a mi hitünknek, amikor azt mondhatjuk, hogy mi azt az Isten Fiát szeretjük és őbenne bízunk, akihez az Atya így viszonyul.

Itt a szakaszban kiderül az is, hogy mivel szereti a Fiút az Atya, mindent megmutat neki. Emlékszünk talán, hogy Mózes kérte Istentől ott a hegyen, hogy mutassa meg neki a dicsőségét. Talán mi is többször

mondtuk már Istennek, a mennyei Atyának, hogy mutasd meg nekem az akaratodat, szeretnék a dicsőségedre élni, ma mit tegyek. Vagy olvasom az ígét, Uram, mit mondasz, hogy tegyek vagy mit ne tegyek, tehát mutasd meg, Uram, hogy mi a terved, célod velem stb., stb. Itt meg azt olvassuk, hogy a Fiú is valahogy ugyanezt éli át. Az Atya, mivel szereti a Fiút, mindent megmutat neki. És azért titok ez, mert hát ha Isten, akkor nem kell megmutatni. Csak az Atya és a Fiú isteni kapcsolatában is ki akarja mutatni ezt a titokzatos valóságot, amit szerintem nagyon egyszerűen jelképezhetünk vagy példázhatunk azzal, ahogyan bennünket is az édesapánk vagy édesanyánk tanított.

Bármilyen munkát, amit el kellett végezni – az asszonyok inkább a konyhában, a férfiak meg inkább a földeken otthon nálunk –, de oda-megyek édesapámmal akármennyire is kisgyermek vagyok és ő megmutatja, hogy mit, hogy kell csinálni, és utána ugyanazt tudom én is végezni. Ott van a szeretetkapcsolat a szeretet személlyel és megmutatja, hogy mit gondol, mit tesz, hogy kell, és onnantól fogva már én is tehetem ugyanazt. Valahogy ez a gondolat van itt a kijelentésben, mert ugye az Úr Jézus csodálatosan meggyógyította a 38 éve beteget. Szombaton. És mit mond Jézus, hogy én megtanultam az Atyától, hogy szombat napon is lehet gyógyítani, mert az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. És mindent megmutat az Atya, bármit, amit én teszek, az olyan, mintha az Atya tenné. És itt megint az üzenet miatt hadd mondjam rögtön: Isten gyermekeiként bármit, amit teszünk, olyan, mintha az Atya tenné, mintha az Úr Jézus tenné. Mert akit szeret az Úr, az ő gyermekeinek mindent megmutat. Már a gondolatban, az üzenetben nem is azon van a hangsúly, hogy jaj én szeretném tudni, hogy mit akar az Úr, hogy ne hogy valami rosszat tegyek, hanem ott van az Istennel való szeretetkapcsolat mélysége Krisztus által, és tele van a szívem azzal, hogy figyelem, hogy mit tesz az Úr, ő hogy gondolkodik, megismerem az ígéből, és ebből a szeretetkapcsolatból fakad minden tett, minden cselekedet.

Mikor azt mondja az Úr Jézus itt, hogy: és nagyobb dolgokat is mutat, kiderül, hogy a 38 éve beteg csodája, az nem is olyan nagy dolog. Nagyobb dolgokat is. Ezért akartam mindenképp felolvasni a 30. versig, hogy hallhassuk az ismerős ígéből is, hogy ott szó van a dicsőséges testi feltámadásról majd az Úr Jézus eljövetelkor, megelőzően a lelki feltámadásáról a bűnösnek, illetve van szó az ítéletről is. Nagy dolgok. A mennyei Atya – megint a képhez visszatérve vagy a példához –, kezdetben az édesapánk is mutat valami aprót, amit meg tudunk csinálni, el tudunk végezni, aztán egyre nagyobb dolgokat, hogy láthassuk, hogy

kicsoda ő, mennyire megbízik bennünk. Minősítetten. A Szentháromság Isten titokzatos lénye és személyei közti kapcsolatára nézve hadd mondjam így: minősítetten. A mennyei Atya mindent megmutat a Fiúnak, mert szereti.

Ezért lehet arról beszélni a folytatásban, ami a második gondolat az üzenetben, hogy nemcsak az ő isteni lényük egy, hanem a Fiú munkája és az Atya munkája is abszolút egységben van. Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. A Fiú akkor cselekszik, amikor látja cselekedni az Atyát. Kétszeres tagadással is kifejezi az Úr Jézus, hogy ő semmit sem tehet, szinte nem is képes tenni. Tehát nem csak tilos, hanem nem is képes tenni mást magától, csak amit az Atya. Itt annyira ott van ez a titok – megint ki kell emelni –, hogy a Fiú és az Atya egy, abszolút egy, de az Atya és a Fiú viszonyában, szeretetkapcsolatában, a Fiú engedelmissége, az Atya iránti szeretete, mert az Atya is szereti őt. Amit az Atya az ő Fia iránti szeretetből megmutat neki, ő csak azt tudja és akarja tenni.

Itt nincs szó erről, de Isten Lelkéről is ugyanez a jellemző. Majd a folytatásban látjuk, hogy az Isten Lelke nem mond akármit. Azt mondja, amit az Úr Jézus tanított és mondott, meg amit az Úr Jézus küldetésében az isteni Lélek majd kijelent, és ez a Bibliában a kezünkben van. A 38 éve beteg meggyógyításakor Jézus cselekedett és az olyan volt, mintha az Atya munkálkodott volna. Tehát az Úr Jézus munkája tükrözte az Atyának a munkáját. Már nem csak arról van szó, hogy aki engem lát, látja az Atyát, hanem arról is van szó, hogy aki látja az én munkámat, cselekedetemet, látja, hogy Isten hogyan cselekszik. Látja, hogy az Atya hogy tesz dolgokat.

Ezért is fontos nekem, hogy azért 38 esztendőn át hordozni a betegség terhét, az nem egyszerű kérdés. Gondoljunk arra, amikor a 9. részben majd olvassuk is nem sokára, a vakon születettnél még a tanítványok is megkérdezik Jézustól, hogy ki vétkezett, hogy vakon született? Ő vagy a szülei? Aztán kiderül, hogy se ő, se a szülei, hanem az Isten dicsősége akar megmutatkozni rajta. De az Isten dicsősége megmutatkozása az akkor következett be igazából látható módon, amikor Jézus meggyógyította. És az addig eltelt idő? Azok az esztendők? Halljuk ki újra: az én Atyám munkálkodik, én is munkálkodom. Mi az Isten, a mennyei Atya jellemét, cselekedetét, tetteit azért szeretnénk úgy szívünkben akkor lemérni és abban lemérni, amikor olyan látványosan zajlanak az isteni munka eredményei. Amikor nem kell hordozni éveken át valamilyen betegséget, hanem azonnal meggyógyít. Vagy nem várokoztat meg bizonyos ígéretekre nézve, hanem azonnal megadja az ígé-

retek. Olyan nehéz azt hinni nekünk is tanítványokként, hogy a mennyei Atya akkor is munkálkodik, amikor nem látszik semmi a munkájából. Vagy amikor kérdezzük, hogy most miért történt valami úgy, ahogy? Vagy kifejezetten rossz dolog történt.

Ha az Úr Jézusra nézünk, az Isten Fiára és benne hiszünk, akkor azt látjuk, hogy ne a te életed eseményei alapján akard lemérni, hogy Isten hogyan és mikor munkálkodik atyai szeretetéből. Ott van az egyszülött Fiú. Lásd meg Jézust, lásd, hogy kicsoda ő, lásd, hogy ő mit tett, ő hogyan élt, ismerd meg őt, ezáltal a hited megerősödik az Atyában és a Fiúban, és akkor már talán könnyebb lesz elhinni azt is, hogy a személyes életünk vagy a gyülekezetünk életének az eseményei őáltala történnek, lehet, hogy 38 évig nem történik semmi, és egyszer csak megtörténik valami. És egyből értelmet nyer már a láthatókra nézve is, hogy Isten munkálkodott, csak néha nehéz volt hinni, mert nem voltak látványos csodák vagy eredmények. Amikor a csodái történtek az Úr Jézusnak, emlékszünk, akkor sem volt könnyű benne hinni. Nem volt az olyan egyszerű. elhinni, hogy kicsoda is Jézus. A tanítványok is hányszor csodálkoztak. Csodálkoztak. Mindjárt beszélek arról, hogy más az, hogy csodálkozni és csodálni az Urat. A hit János evangéliuma szerint és a mostani szakasz is ezt erősíti, Jézusra néz akkor, amikor az Isten, a mennyei Atya munkájának a gyümölcseit vagy eredményeit várja talán.

Tudhatom, hogy munkálkodik az Úr. És ez adott erőt akkor, amikor lehet, hogy a kórházban kellett feküdnünk a betegágyon, és heteken, hónapokon át talán, és már a lelki testvérek is azért imádkoztak, hogy gyógyítson meg az Úr, mert azért így nagyon nehéz hívó életet élni a betegágyon fekve, de közben a mi szívünket mégis betöltötte az Úr jelenléte, az életnek a terhét hordozó dicsőítése, dicsősége. Ezek nem csak nagy szavak, én tudom, hogy a testvérek közül többen ezt így át is élték már, mert utána elmondták bizonyágtételben. A 38 éve beteg 38 esztendőn át hordozta a baját, nem találkozott Jézussal előtte valószínű, de Jézus azt mondta: az én Atyám munkálkodik. Megtartotta őt az isteni szeretet, ott volt akkor is, amikor Jézus odament és Jézus meggyógyította.

Most a hangsúly azon volt, hogy munkálkodik Jézus, hogy az ő személyében és munkájában lássuk meg az isteni, mennyei atyai cselekedetet munkát. Még azt is ki kell emelni, amit itt az isteni akaratra nézve mond el. Itt a 30. versben is hallottuk, most a Károli fordításból olvasom: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” Tehát az Atyával együtt munkálkodó Fiú természetes módon az Atya akarata sze-

rint akar munkálkodni. A 4. rész 34. versében a samáriai asszonnyal történetek után mondja ezt a tanítványainak, hogy az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki küldött engem, és hogy az ő dolgát elvégezzem.

Ha emlékszünk, János evangéliumában például a Gecsemáné kerti történetekben nincs szó az Úr Jézusnak a háromszoros imádságáról. Az a többi evangélium leírásában található. János a Gecsemáni kerti történeteket nem Jézus imádsága felől akarja megközelíteni, hanem az ő dicsőséges istenfiúi engedelmissége felől, amikor védi a tanítványokat, amikor jön Júdással az ellenség, amikor Péternek mondja, hogy kérhetne angyalokat, de nem teszi. János evangéliumában a mennyei Atyának való engedelmisség abban a kifejezésben kerül elő valóban többször, hogy elvégzi. És emlékszünk a 19. rész 30. verse: „Elvégeztetett!” Annyira az Atya akaratát keresi a Fiú, hogy az elvégeztetett kimondása előtt még tudja, hogy egyetlen ígéret nem teljesedett be – emlékszünk, a szomjazom –, még annak el kell végeztetnie, mert ez az Atya akarata, mert ő semmi mást nem tesz, a kereszten függve is mindent az Atya akarata szerint akar tenni, és van egy apró mozzanat, a szomjazom ígéret beteljesítése, ezt el kell végezni. És elvégzi. És utána mondhatja, hogy elvégeztetett.

De hadd emeljem ki, hogy természetesen a többi evangélium leírása alapján Jézusnak a Gecsemáné kerti imája, amikor az Atya akarata volt a kérdés és ott ő vért izzadt – ezt Lukács evangélista írja le –, de ott is a hangsúly azon volt, hogy megvalósuljon ez a titokzatos Atya-Fiú közti szeretetkapcsolat és a közös munka: egységes-e Jézus az Atyával való munkálkodásában akkor is, hogyha vállalnia kell az ítélet poharát, mert az ez Atya terve, akarata. A Gecsemáné kerti imádsága ezt kellett, hogy megharcolja.

Nekünk ilyen imádságot soha nem kell megharcolni, hála az Úrnak, de amikor vannak nehézségek és bajok, és tényleg az Isten akarata a kérdés, mi is valamennyire átélhetünk hasonlót. Gondoljunk arra, hogy amikor így imádkozunk, akkor nekünk is ott van, hogy: Atyám, tudod, hogy téged szeretlek, meg a te szereteted tölt be, csak most nehéz, és segíts, hogy a te akaratod valósuljon meg. Mert mi is, ha az Atyával együtt munkálkodunk Jézus által, Szentlelke által, akkor van, amikor harc az Atya akarata megharcolása, de eldölt harc, győztes harc, mert engedelmeskedni akarunk.

Amikor nem sikerül, az a kivétel. Persze lehet, hogy naponta vannak kivételek, az nagyon nehéz, és az bűn, meg attól szabadulni kell, de azért jegyezzük meg, hogy a mennyei Atya és a gyermekei közötti szeretetkap-

csolatban nem az a jellemző, hogy nem akar engedelmeskedni a gyermek. Gondoljuk el, hogy mi lett volna Jézussal, hogyha akár csak egy dologban is engedetlen lett volna? Az Isten gyermekei szívét nem az tölti be, hogy vágyakozom az engedetlenségre, akkor rendezni kell a kapcsolatot, de ezért is mondja János az evangéliuma végén, hogy akkor ismerjétek meg az Úr Jézust, akkor nézzétek meg, ki ő, hogy higgyetek továbbra is.

Amikor az Atya akarata megvalósul, és amit elvégez az Úr Jézus az Atya akarata és tettei alapján, amit megmutatott neki is, akkor öröktől fogva eldöntött események, történések mennek végbe, és ebben a szakaszban is hallottuk, hogy a végkifejlet mégis csak az Úr Jézus kereszt-halála, illetve az azt követő feltámadás, mert azért lehet Jézusnak élete önmagában, és azért adhat lelki feltámadást, illetve dicsőséges testi feltámadást az övéinek, mert ő is feltámadt. Tehát az Úr Jézusnak a megváltó mű beteljesedésére meg a kiteljesedésére utal, mert a kiteljesedés az, amikor eljön Jézus, a dicsőséges testi feltámadás meg az utolsó ítélet. Feltámadás és ítélet, megmutat az Atya, és az Atya akarata, hogy a Fiú tegye ezt az Atyával való teljes egységben.

Olyan szép, hogy Jézus azt mondja, hogy olyan dolgok történnek az én cselekedeteim által, hogy még ti is csodálkoztok. Nagyobb dolgokat is mutat majd, hogy ti csodálkozzatok. És itt megint az ellenségeinek szól. Ha csodálkoztak az ellenségei, hogy hogy jön ahhoz Jézus, hogy szombaton gyógyít, meg azt parancsolja, hogy szombaton vegye föl a nyoszolyáját az a meggyógyított beteg, mennyire fogtok csodálkozni, ha meglátjátok, hogy a Fiú életet adhat. A bűnösnek új életet, dicsőséges feltámadáskor feltámadott testet, meg az ítéletkor eljön ítélni élőket és holtakat.

Csodálkoztok. A csodálkozás az még nem hit. És jaj akkor, ha valaki ellenségeként tapasztalja meg az Úr Jézusnak ezt a fajta jellemét. A tanítványai, ha csodálkoztak is – voltak ilyen történések, ahogy mondtam –, de előbb utóbb megismerték még jobban Jézust, vagy beszélgettek Jézussal, és kiderült, hogy kicsoda is számukra az Úr, a Mester. Mikor ők is rádöbbenek, hogy kicsoda Jézus valóban, az Isten Fia, akkor már nem csodálkoztak, hanem csodálták őt. Még Tamás is a feltámadás estéjén – aki ugye nem volt ott az első találkozáskor – egy héten át nem tudja elhinni, hogy Jézus élne, hogy feltámadott volna a halálból. Aztán amikor megtörténik az Úrral való találkozása, akkor ő is már leborul ott Jézus előtt: én Uram és én Istenem.

A magyarban a csodálás az az imádatnak is a kifejezése. Csodálkozni akkor szoktunk, amikor valami olyan történik, amire nem gondoltunk volna. Csodálni azt szoktuk, aki hatalmas személy, nagy dolgokat tesz vagy apró dolgokban mutatja meg az isteni hatalmát és erejét, és csodál-

juk és imádjuk. Csodálni tehát az Urat, amikor az a nagyon keményszívű hozzátartozóm is egyszer csak mégis megtér. Kicsit nehezebb csodálni az Urat a megtérése idejéig, amikor érzékelteti velünk, hogy nem annyira szereti, hogy mi hívők vagyunk, meg érzékelteti velünk, hogy milyen kemény a szíve, és olyankor sírva szoktunk imádkozni érte, meg nagyon nehéz hordozni már, de akkor is csodálhatjuk az Urat, hogy hogy tart bennünket, meg hogy fogja majd őt megtérésre vezetni. De ha megtér, ha elfogadja a kegyelmet, akkor van ámulás. Nem csodálkozás, hanem csodálat.

A feltámadásra gondolva... Épp beszélgettük a hivatalban, hogy gyakorlatilag januárban minden héten három temetés van eddig. Amikor gyász van, sírás van, akkor azért nehéz a feltámadás örömét meg boldogságát átélni, mégis valóság nekünk, hogy gyászolok hívő emberként is és nagyon hiányzik a szerettem, aki elment vagy a gyülekezeti tag, aki elment, ugye az asszonytestvérek is gyászolnak, gyászolunk, de ha arra gondolunk, hogy Jézus legyőzte a halált, hogy az élet Úr a halál fölött, akkor lehet, hogy csodáljuk az Urat, sőt biztos.

Szenteste otthonról visszaúton bekapcsoltam a Bartók rádiót és *Händel: Messiás* oratóriuma csendült fel. Úgyhogy még 50 percig maradtam az autóban, mikor fölálltam a szolgálati lakás parkolójánál, mert végig akartam hallgatni. Valóban csodálatos volt átélni a *Messiás* bibliai üzenetét és zenéjét. Nekem minden karácsony azért gyász is, mert édesapámat 20-án temettük el 2006-ban, de a *Messiás* oratórium mindig a feltámadásra és a dicsőséges győzelemre utal, ezért jutott most is eszembe. És nem kell félni az ítéelő Istentől. Gondoljuk végig, hogy várjuk az Úr Jézust vissza és nem rettegéssel, hanem csodálattal, hogy alig várjuk, hogy jöjjön, mert nem ítélni jön, ahogy a Római levél is mondja több helyen.

Az Atya és a Fiú munkája teljes egysége. Egy az Atyával a Fiú, az Atyával együtt munkálkodik, és a vége most már nagyon egyszerű: az Atyával együtt tisztelt, imádott, hódolatot nyerő. Még az ellenségek is tisztelni kényszerülnek, hiszen ítéelő bíróként kell Jézust látniuk. Itt még nem, de ugye ahogy mondja a kijelentés, az ítéletet egészen a Fiúnak adta, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút mint az Atyát. A Filippi levélből tudjuk, hogy kényszeredett tisztelet lesz ez, de tisztelet lesz. Csak akkor már késő lesz tisztelni a Fiút, mert akkor már az ítélet, a kárhozat lesz a bűnösök része.

Az övéi számára viszont micsoda kiváltság, hogy nem kell megvárunk Jézus eljövetelét, hogy tiszteljük őt. Olyan szép, hogy a református kifejezésünk ez, hogy istentisztelet. Mi istentiszteletre jövünk a temp-

lomba. Azért is jövünk természetesen, hogy hallgassuk az Úr szavát, mert az istentiszteletünk középpontjában Jézus van és a hirdetett ige, de az istentisztelet kifejezésünk is azt hirdeti, hogy mi azért jövünk össze, hogy ne csak otthon tiszteljem az Urat és imádjam az ő dicsőségére élve, hanem a lelki testvéreim, a gyülekezettel együtt is. Tisztelem a Fiút, tiszteltem az Atyát. Csodálom – hadd mondjam újra ezt a szót. Szól az ő szava is, és az nagyon fontos, mert munkálkodik, egyre jobban megismerjük az Úr Jézust, de ez a tiszteletet és az imádatot, az isteni dicsőítést eredményezze nálunk. Egyre jobban és egyre mélyebben megismerjük Jézust, megismerjük az Atyát, hogy hogyan szereti az Atya a Fiút, ezáltal hogyan szerette öröktől fogva az övét, hogyan szerethetik az Isten gyermekei is a Fiút és az Atyát, hogyan élhetjük meg ezt cselekedetekben, mi is az Atya munkájának a részévé válunk Szentlelke által, egyáltalán Isten gyermekének lenni mit jelent.

Ez a bibliai szakasz ezeket a bátorító gondolatokat is elénk hozta. Isten gyermeke, mert Jézusért szeret az Isten, Jézus által és Jézusban szeret bennünket. Amikor tiszteljük az Úr Jézust, tiszteljük a mennyei Atyát és a Szentlelket, akkor az év eleji ígérezhez kapcsolódóan dicsőítjük őt. Itt a gyülekezetben minősítettem, de ahogy hallottuk is, bármit, amit teszünk, mindent az Isten dicsőségére, az ő tiszteletére tegyük.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, téged, hogy az egyszülött Fiút elküldted. Olyan kiváltság azt olvasni az ígében, hogy elvégeztetted, hiszen azt hirdeti, hogy Jézus valóban mindent elvégzett akkor és ott. És magasztalunk, hogy mivel feltámadott, él, mennyei dicsőségben uralkodik most is, és Szentlelked és ígéd által itt van velünk az Úr, most is mindent elvégez. Köszönjük, hogy egyedül az Úr Jézusért és az Úr Jézus által lehetünk mi Isten gyermekei. Segíts, kérünk, hogy valóban ennek az öröme, csodálata, imádata hadd töltse be a szívünket. Hadd lássuk, Urunk, azt, hogy az Atya mennyire szerette a Fiút. Kérünk, segíts ebben a hitben mélyülnünk, megerősödnünk.

És ehhez hadd kapcsolódjon, Urunk, az, hogy szerettel minket és mi is szeretünk téged, és vágyunk arra, hogy a te dicsőségedre éljünk. Bocsásd meg, kérünk, amikor nem Isten gyermekéhez méltóan viselkedtünk. Tudod, Urunk, hogy nem akarunk így élni, szeretnénk a szabadságban, amire megszabadítottál bennünket, megmaradni. Köszönjük azt, Urunk, hogy minden hétköznapi cselekedetünk is része lehet a mennyei Atya munkájának. És kérünk arra, hogy hadd tudjuk az Úr Jézust képviselni a családban, a munkahelyen.

AZ ÉN ATYÁM MUNKÁLKODIK

Köszönjük, Urunk, hogy amikor még nehéz, fájó dolgok is történnek talán velünk, akkor is az Atya munkálkodik. Segíts ezt hittel látnunk. És hadd köszönjük meg a győzelmeket, a sikereket, amikor könnyebb az élet, a földi élet is. Köszönjük, hogy ez is az Atya munkájáért lehet.

Kérünk téged arra, Urunk, hogy akik ismernek bennünket a téged nem ismerők közül, láthassák meg, hogy kicsoda Jézus. Most is azt kérjük, mint a múlt héten minden imádságban, hadd lehessünk a misszió eszközei. Áldd meg, kérünk, a Greizer házaspárt, Csépe Andreát a távoli missziói küldetésben, és áldjál meg bennünket a magunk helyén.

Most is imádkozunk, Urunk, kárpátaljai magyar testvéreinkért, őrizd meg őket, Urunk, a veszedelemtől. Kérünk Ukrajnáért, Oroszországért, teremts, Urunk, ott békességet, kérünk.

És könyörülj meg azokon a szenvedő keresztyéneken, akiknek az életük is veszélyben forog, add, Urunk, hogy ők is lássák az Úr Jézust, lássák, hogy kicsoda a Fiú és ki az Atya. Hadd legyenek hűségesek mindhalálig. Hallgasd meg most, kérünk, a csendben elmondott imádságunkat is az Úr Jézus érdeméért.

Ámen.